

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eustathio. 345.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

πεινολόγει, ἵνα μὴ ἐχθρῶν ἔχῃς τῆς
ρημάτων κερτορίας τὰ παράγματα,
μᾶλλον δὲ τὰ παράγματα αἰσθ. τῆς
ρημάτων δεικνύσης, ἔργα τοῦς λόγους
ἔχον, ἀλλὰ μὴ τοῖς ἔργοις ἀνατρέπων
τοῦς λόγους.

Σιλουανῶ. τμγ.

Λαυδάνη σε μᾶλλον ἐθέλοντα. ἔ γάρ
πάληθες ἀγνοοῦντα, ἢ τῆς θείας δόγ-
ματος δυνάμεις. ὅτι γὰρ καὶ τῆς ἀγ-
γέλων δημιουργός ὁ θεός, ὁ παροφίτης
φίσι, ἐν θεολογία λέγων περὶ θεῶν, ἔ
αὐ χεῖρες ἐκποίησαν πᾶσαν τὴν τρα-
πὴν τῆς ἕρανθ. ὅπ δὲ καὶ ὑδάτων καὶ νε-
φῶν, Δαβὶδ ἐν ἕμνοις βοᾷ, καὶ τὸ ὑ-
δαρ τὸ ὑπὲρ ἅνω τῆς ἕρανθ ἀγ-
νείτω τὸ ὄνομα κυρίου. ὅπ αὐτὸς ἐί-
πε, καὶ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ ὁ θεός αἰσθ.
λαύλαπος τῶ Ιάβ. ἐγὼ ἐθέμην νέφος
τῆ θαλάσσης ἀμφίεσιν. ὅπ δὲ καὶ ἀ-
γαθός ὁ ποιητής, ὁ κύριός φησιν, Ἀνα-
τέλλει τὸν ἥλιον ὅπτι πονηρῶν καὶ ἀ-
γαθῶν, καὶ βρέχει ὅπτι δικαίων καὶ ἀ-
δίκων, ὅπτι μεγίστης ὅπτι ἐνδείξις ἀ-
γαθότητος.

Τῶ αὐτῶ. τμδ.

Τὴν τῆς ἀμαρτημάτων διόρθωσιν,
ἣν ποιεῖται ὁ θεός εἰς ἡμετέραν βελ-
τίωσιν, ἔδ' ὄργην κλητέον, ἔδ' ἀγα-
νάκτησιν, ἀλλὰ μᾶλλον νεθέτησιν. εἰ
δὲ καὶ ὄργην πινὲς αὐτῶ οἴονται, καὶ
ταύτη τὸ φιλόφρονον αὐτῶ αἰσθ.
γέλλουσιν, εἰς πάθη θεῶν καταβάντην
δι' ἀνθρώπου νομίζοντες, δι' ἑσ καὶ
γέροντες ἀνθρώπου.

Εὐσταθίῳ. τμε.

Πολλὴ καὶ μοι ὅπτι, ἐέλπιζε, κολα-
κείας εὐχέρεια, δυναμίδω μακαρί-
ζειν ἀπατηλῶς, καὶ τὴν πρίεον τῆς
ποδῶν σου παρασεν εὐμαρῶς, ὅπτι
ὅπτι ὑπιοῦσε, καὶ ἀνακλίειν παρὸς
ραθυμία, ἐξάναι ὀφέλλοντα σωτόνως,

humilem te præbe, ne in propinquo res
habeas quæ sermones accusent: verum po-
tius res per verba ostendas, opera pro ser-
monibus habens, ac non contrà, per opera
sermones euertens.

Silvano. 343.

Sponte tua (nec enim verum te fugit)
diuini dogmatis vim ignoras. Nam quod
Angelorum quoque parens atque opifex
fit Deus, Propheta testatur, de Deo his
verbis utens: cuius manus vniuersam cæli
militiam creauerunt. Quod autem idem
aquis & nubes procrearit, in Psalmis canit
David, his verbis: & aquæ quæ super
cælos sunt, laudēt nomen Domini. Quo-
niam ipse dixit, & facta sunt. Ac Deus ipse
per turbinem Iobum alloquens, Ego po-
fui nubem mari vestimentum. Quod de-
nique bonus sit ille rerum omnium archi-
tectus, Dominus in hæc verba affirmat: o-
riri facit solem suum super bonos & ma-
los: & pluit super iustos & iniustos. Quod
quidem summæ bonitatis argumentum
est.

Eidem. 344.

Scelerum correctionem atque animad-
uerfionem, quam Deus emendationis no-
stræ causa efficit, nec iram, nec indignatio-
nem vocare debemus, verum potius ad-
monitionem. Quod si hanc quoque iram
nonnulli esse existimant, hinc etiam ipsius
erga hominum genus beneuolentiam præ-
dicant, dum Deum propter homines, quo-
rum causa humanitatem etiam induit, ad
affectus descendere arbitrantur.

Eustathio. 345.

Magna mihi quoque, vir optime, adu-
landi facultas suppetit, vt qui per fucum
& imposturam beatum te prædicare queā,
ac pedum tuorum semitam facile con-
turbare. Quod quidem nihil aliud est,
quàm te supinum reddere, atque ad igna-

L

uiam & socordiam inflectere, cum contra magna cum animi contentione stare debeas, ac Dei misericordiam & facilitatem supplicibus verbis implorare. At non me hoc facere finit Deus in Dauide loquens, ac se eum, ut peccantem, arguturum minitans, qui cum adulteris portionem suam ponit. Ac proinde, si falsas blanditias, & affectationes amas, eos perfer, qui te in fraudem inducunt, ac circumscribunt. Si autem te ad Deum abiturum esse expectas, consiliis meis obtempera, gulaque rabiem extingue, voluptatum igniculos consopiens: quarum immodicus usus homines ad futuras flammam transmittit.

Celfo. 346.

Quemadmodum lana, ad excipiendam purpuræ tincturam, ob vestimenti excellentiam rigidè admodum prius astringuntur: Eodem modo ille ingenti animi magnitudine præditus Paulus, à Iudaica vacordia præcisus, tridua cæcitate prius astrictus est, ut qui Dei purpura effectus sit, omnèsque homines, ut idem fiant, cohortetur.

Martiniano & Zosimo. 347.

Si nec diuinam disciplinam, quæ monedi vestri causa existit, persentiscitis, nec ea, quæ vobis in memoriam redigimus ad meliorem mentem induendam accipitis, charybdis quædam estis, inferno ac perditioni similis, omnia ea, quæ porriguntur, in exitium torquens. Cuius Christus omnium Dominus os obstruet, ut diuina præcepta serueris, atque aliquando tandem palinodiam canatis.

Silvano. 348.

Hoc Iudæi quoque olim fecerant, in sacrificiis liberaliter se gerentes, atque interrim Legis Magistros & conditores lapidibus obruentes, quod vos item illorum exemplo fecistis, dum donariis quidem ac votiuus muneribus diuinum templum

καὶ τὸν θεὸν περὶ ἐλέους καὶ οἰκτιρῆσθαι ἵκετε. ἀλλ' ὅσα ἐγὼ μὲ ὁ ἐν Δαβείδ λαλήσας θεός, τὸν πῦντα μετὰ μοιχῶν τὴν μερίδα ἐλέγχων ὡς ἀμαρτόντα ἐπαγγέλλάμενος. εἰ τοίνυν τὰς ψευδῆς κολακείας ἀγαπᾷς, ἀέχθῃς τῷ ἀπατόντων σε. εἰ δὲ πρὸς θεὸν ἀπελθεῖν πρῶτος, ἐμοὶ πειθήσῃ παρανομοῦντί σοι, καὶ σβέσον τὴν γαστήρα σου λύπῃ, μαρτύρων τῷ ἡδονῶν τὰς ἐκκαύσας, ὧν αἱ ἑσθλοὶ καὶ πρὸς τὰς ἐκείθεν ὁδοὺς πέμπουσι φλόγας.

Κέλσῳ. τμγ.

Ὡς ἄρα τὰ ἔργα πρὸς ὁδοῦν βαφῆς ἀλουργῶν, αὐτῶς μάλᾳ πρῶτος φέτομαι ὡς τὴν τῆ ἐσθμῆτος πμιότητα. ἔτι ὁ μεγαλόφρων Παῦλος τῆς Ἰουδαίας ἀποκριθεὶς ἀλογίας, τριήμερον πρῶτος φέτομαι, πρῶτος ἀλουργῶν θεῶν καὶ γενόμενος, καὶ πάντας ἀνθρώπους γενέσθαι πρῶτος.

Μαρτινιανῶ καὶ Ζωσίμῳ. τμζ.

Εἰ μὴτε τῆς θείας παιδείας εἰς νεφέτησιν ὑμῶν γινόμενης ἀσθάνετε, μὴτε τὰς ἡμετέρας ἐπισημῶν εἰς μετάνοιαν δεχσθε, χάρυβδις τις ἐστὶ, ἃ δὴ καὶ ἀπολεία εὐκῆα, πάντα τὰ διδόμενα, εἰς ἀφανισμόν καταπίνοσαι, ἧς ὁ πάντων δυνάστης Χριστὸς ἐμφερέξει τὸ σῶμα, ἵνα φυλάξητε τὰς θείας ἐντολάς, καὶ κἂν ὀφείποτε παλινοδοῦν αἴσητε.

Σιλβανῶ. τμη.

Τῶν καὶ Ἰουδαῖοι πάλαι πέποιθκεισαν περὶ θυσίας, δαψιλῶς ἀλακείμενοι, καὶ τὸς τῆ νόμου διδασκάλους καὶ ποιητὰς καὶ λεόντας, ὅσοι καὶ ὑμεῖς ἐκείνους ἐηλωῦντες πεπεραχτε, ἀναθήμασι μὲν κοσμοῦντες τὸν θεῖον νεῶν, τὸν